

9A:2

Ägare till fastighet inom tätbebyggt och tidvis tätbefolkat sommarstugeområde med växande inslag av bostäder för permanent boende har ålagts att genom avgift bidra till kostnaderna för allmän vatten- och avloppsanläggning.

S.E. ägde en stadsäga i förutvarande Skanör med Falsterbo kommun. Fastigheten är belägen inom det s k Tångvallsområdet och ingår i verksamhetsområdet för kommunens allmänna vatten- och avloppsanläggning. Den är bebyggd med en sommarstuga och ett mindre uthus. Bebyggelsen i övrigt inom området, som är tätbebyggt, består blandat av fritidshus och bostäder för helårsboende. Byggnadsplan för ett område som bl.a. omfattar S.E:s fastighet fastställdes 9.8.1962. Under år 1964 anlade kommunen där vatten- och avloppsledningar. År 1971 upprättades förbindelsepunkter för bl.a. S.E:s fastighet. S.E. mottog underrättelse om punktens läge 9.8.1971. Kommunen har därefter debiterat honom fastställd anläggningsavgift, 5 217 kr.

S.E. väckte talan mot kommunen med yrkande att Va-nämnden måtte fastställa att han inte var avgiftsskyldig, eftersom fastigheten redan var utrustad med egna anordningar för vattenförsörjning och avlopp samt därigenom fick sitt va-behov tillgodosett på ett tillfredsställande sätt och med större fördel än genom kommunens anläggning.

Till utveckling av sin talan anförde han: På fastigheten finns en vattenbrunn med ledning till köket i sommarstugan. I köket pumpas vattnet upp med handpump. Vattenkällan har riklig tillgång på gott vatten. På fastigheten finns vidare en 14 år gammal infiltrationsbrunn för spillvatten. Brunnen, som är nedförd till betryggande djup i marken, är byggd av tegel och försedd med betonglock. Från stugans kök går en spillvattenledning till brunnen. Stugan har endast köksavlopp och annat spillvatten än hushållsvatten infiltreras alltså inte i marken. Va-anordningarna har alltid fungerat mycket bra och kommunen har tidigare inte riktat någon anmärkning mot dem. Någon förorening från fastigheten har inte kunnat påvisas. Behovet av va-anordningar måste ses mot bakgrund av fastighetens användning. S.E. bebor stugan, som ej är vinterbonad, endast sommartid och högst två och en halv månader om året. Någon förändring i användningssättet är inte aktuell.

Kommunen bestred bifall till S.E:s talan och anförde: Enligt byggnadsplanen får S.E:s fastighet bebyggas med bostadshus och det föreligger ej något hinder mot att utnyttja fastigheten för helårsbosättning. Tomten är dessutom så stor att den kan styckas. Tidigare gällde nybyggnadsförbud inom området i avbidan på va-frågornas lösning. Kommunen har haft stora kostnader för att få dit tjänligt vatten. När va-ledningarna år 1964 utbyggdes för området, skedde det inte bara för att tillgodose de bofastas behov utan även med tanke på fritidsbebyggelsen. Flertalet fastigheter har numera anslutits till va-nätet. Området är mycket sankt. Markbeskaffenheten och höjdförhållandena försvårar en dränering. Kommunen har dock utfört vissa dräneringsledningar där. Marken består av sand med stor genomsläpplighet. Grundvattenytan ligger mycket högt. Under senhösten och tidigt på våren stiger grundvattenytan tidvis över den naturliga marknivån. Grundvattnet blandas därvid med ytvattnet. Markinfiltrering av spillvatten fungerar då inte tillfredsställande och risk uppkommer för dåligt vatten i brunnarna. Med va-anordningar av det slag som

S.E. har på sin fastighet innebär detta en sanitär olägenhet. Anordningarna skiljer sig inte nämnvärt från dem som funnits i övriga, numera anslutna fastigheter inom området. Med hänsyn till det anförda bestrider kommunen att fastighetens behov av vatten och avlopp med större fördel kan tillgodoses på annat sätt än genom den allmänna va-anläggningen.

Va-nämnden yttrade:

Enligt 9 § lagen (1970:244) om allmänna vatten- och avloppsanläggningar är ägare av fastighet inom sådan anläggnings verksamhetsområde skyldig att betala avgifter till anläggningens huvudman, om fastigheten har behov av anordningar för vattenförsörjning och avlopp samt behovet ej kan med större fördel tillgodoses på annat sätt. Inom områden med stadsplan eller byggnadsplan föreligger emellertid avgiftsplikt i vidare omfattning än vad denna bestämmelse ger vid handen. Att så är fallet följer av den i samma lagrum intagna föreskriften om avgiftsskyldighet även för obebyggd fastighet, som enligt stads- eller byggnadsplan är avsedd för bebyggande. Om ej särskilda skäl föranleder annat, skall sådan fastighets behov av anordningar för vattenförsörjning och avlopp bedömas som om fastigheten vore bebyggd enligt planen.

Fastigheten ligger inom område med byggnadsplan och får bebyggas med bostadshus, som kan utnyttjas för helårsbosättning. Området är tätbebyggt och särskilt under sommartid tätt befolkat. Inslaget av helårsboende inom området är redan nu markant och befinner sig under tillväxt. Med de anspråk på hygienisk standard som måste upprätthållas inom ett sådant område kan inte anses förenligt att de enskilda fastigheternas va-behov tillgodoses genom anordningar av det slag som f n betjänar S.E:s fastighet. Särskilt när, såsom i förevarande fall, fråga är om att bedöma fastighetens va-behov på litet längre sikt framstår det också som uppenbart att en anslutning till kommunens va-nät från såväl sanitär synpunkt som trevnads- och bekvämlighetssynpunkter erbjuder fördelar som mer än väl uppväger kostnaderna för anslutningen. På grund härav och då vad som förekommit i målet inte ger anledning till antagande att fastighetens va-behov med större fördel kan tillgodoses på annat sätt finner Va-nämnden att S.E. inte kan undgå avgiftsskyldighet vare sig beträffande renvattenanläggningen eller beträffande anläggningen för spillvattenavlopp. S.E:s talan skall alltså ogillas.

Va-nämnden lämnade S.E:s talan utan bifall.

Beslut: 1973-09-11, BVA 23

Mål nr: VA 55/71

Rättsfall: RÅ 1964 ref 11

*Litteratur: prop. 1970:118 s. 100, Körlof s. 56 f
Bouvin-Hedman s. 103 f*